

Udvalget har allerede ovenfor udtalt, at det, efterat Naboligernes gjensidige Domshøjhed er ordnet paa den nysanførte Maade, ligesledes bifalder, at Udfastene lade det være tilstrækkeligt, at Dommen eller Kjendelsen forelægges for Fogden i Nabolandet med en Bekræftelse fra Hjemlandet om, at den er i behørig Form, og at en saaledes bekræftet Udskrift eller Attest nyder offentlig Troværdighed paa Fremlæggelsesstedet ligemed indenlandsk offentlig Udfærdigelse. Om der endog herved vises Nabolandets Embedsmænd stor Tillid, og Reglen afviger fra, hvad der nu i begge Lande gjælder ved Fremlæggelsen for Retten af udenlandske Documenter, at de paa samme værende Underskrifter skulle være bekræftede af Gesandter eller Consuler i Udlandet, saa er den dog vistnok kun en naturlig Følge af det gjensidige Tillidsforhold, hvori hele Loven vil komme til at hvile, og som man tør holde sig fuldt forvisset om ikke vil blive misbrugt. — At Bevidnelsen er gjort til en Dyrighedshandling, maa vistnok bifaldes i Genhold til de i Lovudkastets Motiver udtalte Grunde.

Af Udfastenes Bestemmelse om, at Bevidnelsen skal gaae ud paa, at Dommen eller Kjendelsen „er udfærdiget i den Form, der udfordres til Execution“, flyder, at Spørgsmaalet om, hvorvidt det vil være fornødent, at der forelægges Fogden en fuldstændig Udskrift i Actis-Form, saaledes som vor Lovgivning i Almindelighed fordrer, eller om en simpel Udskrift fyldestgjør Demeedet, vil være at besvare efter de Fordringer, som Domslandets Lovgivning i saa Henseende stiller. Da nu den svenske Lovgivning, saavidt Udvalget bekiendt, i Almindelighed ikke kræver Forelæggelse af Act, vil den danske Foged saaledes ofte have at fuldbyrde Retsdecreter, hvoraf der ikkun forelægges ham Udskrift. Men Udvalget skjønner ikke, at der deraf vil kunne opstaae nogen Uleilighed, da den danske Lovgivnings Fordring om Actis Tilstedeværelse væsentlig turde være begrundet i fiscale Hensyn, og det saare sjældent er Tilfælde, at Fogden under Dommens Fuldbyrdelse behøver at ty til Actens øvrige Indhold, for at søge Fortolkningsmidler af

Dommen. Dette kan vistnok overhovedet kun være fornødent i Tilfælde, hvor Dommen i sin Affattelse lider af saadan Udydelighed, at der rettest slet ikke burde skee Execution efter den, og ligesom vort Lands Erfaring tilstrækkeligen viser, at dette hører til de allerførste Sjældenheder, saaledes vil det efter Bekræftelsen af de Retsdecreter, om hvis Fuldbyrdelse der vil blive Tale ifølge de nærværende Lovudkast, vistnok saa godt som aldrig skee. Det forekommer saaledes ikke Udvalget, at der er tilstrækkelig Anledning til at andrage paa Forandring hert, og vi skjønne overhovedet ikke, at det vilde være muligt at gjøre det uden Brud paa den vigtige Hovedtanke, som gaaer igjennem Lovudkastene, at Hjemlandets Lov er Herre over Alt, hvad der vedkommer de omspurgte Domme og Kjendelser lige til det Dieblit, da Nabolandets fuldbyrdende Magt skal sætte sig i Bevægelse.

Dette gjælder naturligviis ogsaa Sproget, hvori Retsafgjørelsen har fundet Sted, og hvori Udfærdigelsen forelægges, saa meget mere, som denne jo nødvendigviis maa være Original. Men om Udvalget endogsaa gjerne vil hengive sig til den Tanke, at enhver dansk og svensk Foged i Almindelighed vil have tilstrækkeligt Kjendskab til Sødskendesproget, saa lader det sig dog ikke nægte, at netop Retsproget kan frembyde saadanne Cien- dommeligheder, at han maa være berettiget til at forlange verificeret Oversættelse, forinden han fuldbyrder den under Requiritentens Ansvar paabegyndte Execution, hvis yderligere Fremme han under saadanne Omstændigheder vil kunne udsætte i kort Tid. Udvalget skjønner nemlig ikke, at Fogden efter Lovudkastenes Grundtanke vilde være berettiget til at vægre sig ved at paabegynde Forretningen. Hvorvel det maaskee havde været ønskeligt, om de her antydede Forskrifter udtrykkelig havde været udtalte i de tvende Lovudkast, tør man dog stole paa, at de som begrundede i Forholdets egen Natur selv ville gjøre sig gjældende i Praxis, og Udvalget finder det derfor ikke nødvendigt derom at foreslaae noget Tillæg til den danske Lov, efterat en tilsvarende Bestemmelse ikke længer kan optages i den svenske.